

njavi, je dovoljeno v Trondjemu: fotografiraš, kar hočeš. Predrzni Malvano nas razpostavi v nekem kotu, potem pa stopi k stražniku in ga prosi, naj mu sproži fotografični aparat. Vojak se prijazno nasmehlja, zgrabi za kavčukovo kroglo ter nas vjame na ploščo. V zahvalo mu podarimo krono.

S trdnjave se nam nudi lep razgled na mesto in okolico. Med zelenimi griči se vije srebrna proga, reka Nid, ki se v Trondjemu izliva v morje. Ob njenem ustju je vse polno ribiških čolnov in trgovskih ladij. Na morju pa se zibljejo jadrnice ter beli in črni turistovski parniki. Trondjem je namreč zelo važno turistovsko izhodišče. Odtod vozijo norveški parniki proti severu, do Hamerfesta, do Severnega rtiča ali pa celo do Špicbergov. Te ladje so ob sezoni napolnjene do zadnjega koticčka. Pred mestom leži mali otok *Munholm*. Do reformacije so imeli tamkaj benediktinci lep samostan. Otok je obzidan; bil je nekdanj vojaška ječa, dandanašnji je majhna, slaba trdnjava.

Ob morskem obrežju so nam kazali veliko hišo: bolnišnico za gobavce. Čudno je, da živi na severu Skandinavije toliko gobavih. Je li tej bolezn vzrok slaba hrana ali nesnažnost? morebiti prebivalci pojedjo preveč rib? Zdravniki ugibljejo, pa ne vedo nič gotovega. Gobavcem odgnijejo sčasoma prsti, nos, celo oči. Pravijo, da bolniki ne trpe hudih bolečin. Tudi gobavci ne pomrejo tako naglo; nekateri učkajo celo visoko starost.

Ko smo si nakupili potrebnih razglednic in znamk, smo se vrnili na parnik. Po kosilu smo se zopet podali na suho. Čakale so nas kočije, v katerih smo se odpeljali k slapovama *Lerfos*, ki sta

5 km oziroma 8 km oddaljena od Trondjema. To so nas gledali meščani, ko je dolga vrsta kočij drdrala skozi mesto, ko smo se v modrih mornarskih čepicah ponašali, kot se ponašajo bogati Angleži, ki mislijo, da je svet ustvarjen samo zavoljo njih! Lepa cesta vodi ob Nidu navzgor, mimo vil in travnikov, mimo njiv in sadnih vrtov. Rastlinstvo krog mesta je prav bujno. Trondjemska okolica pripada najrodovitnejšim krajem cele Norvegije; zato je tudi primeroma gosto naseljena. Vsako žito še obrodi v tem kraju; izmed sadja posebno hvalijo jabolka, češ da so jako okusna.

Prevozili smo par klancev; poleg teh stoje koli z norveškim, angleškim in nemškim napisom: Potniki naj pred klancem izstopijo, da ne mučijo vprežne živine! Ko se vozimo nekaj časa po lepem smrekovem gozdu, začujemo pred seboj močno bobnenje: spodnji, manjši slap. Odtod smo pol ure hodili peš do gornjega, večjega. Oba slapova imata veliko vodno moč, zlasti pa gornji, ki je 30 m visok in 100 m širok; prekaša celo najimenitnejši švicarski slap pri Schaffhausnu. Njegovo vodno moč deloma izrabljajo; ob slapu so postavili električno centralo za mesto in okolico.

„Det er saa fagert i Trondhjem at hvile,“ (tako prijetno je bivati v Trondjemu,) pravi norveška narodna pesem. Tudi nam se je mesto prav prikupilo. Ko pa je ob šestih popoldan Blücherjeva parna piščal brlizgala, da se je razlegalo po fjordu, in nam naznanjala, da v eni uri odrinemo proti severu, smo zasedli čolne in se vrnili k svojemu gospodarju.

(Dalje.)

Moj cilj.

Zložil Hotimir.

V samotnih se mislih ozrl bi na vzhod,
ozrl bi se v svetlo danico,
premeril razdaljo, ves nebni obod —
in slabo pogledal desnico.

Pa bi vseeno posegel v nebo,
odtrgal zvezdo jutranjo,
pritisnil si jo na srce gorkó,
razsvetil z njo noč notranjo.

Potem pa bi slednjega brata objel,
pritisnil mu jo na srcé
in dneva bi radost bratom razvnel,
preko cele širne zemljé.

